



ת"פ 2145/08/19 - אליסף מיוסט, קורל ינוביץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 2145-08-19 מדינת ישראל נ' מיוסט(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני: 323009.19
בפני כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקשים 1. אליסף מיוסט 2. קורל ינוביץ
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

בפני עתירה לגילוי ראיה, אשר לגביה הוצאה תעודת חיסיון ביום 22.08.2019 מכוח הוראות סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **הפקודה**).

רקע כללי:

כנגד המבקשים הוגש ביום 01.08.2019 כתב אישום במסגרתו יוחסו להם ביצוע עבירות בצוותא של גידול סם מסוכן, עבירה לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: **פקודת הסמים**), החזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיף 10 רישא לפקודת הסמים, קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 והסתייעות ברכב לביצוע עבירה, עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

מעיון בעובדות כתב האישום עולה, כי עובר ליום 24.07.19 קשרו המבקשים קשר לביצוע פשע שהינו גידול שתילי סם מסוג קנאביס.

לצורך ביצוע הקשר וקידומו, נסעו שני המבקשים על אופנועים עד שהגיעו לכרם ענבים, אשר רחוק מחוות הנמורה, בשטח מיוער סמוך לכביש 90 באזור גוש חלב (כנראה הכוונה לכביש 89 - מ.מ). עם הגיעם של המבקשים לכרם, הותירו את האופנועים במקום וניגשו ברגל למקום יחדיו.

כמתואר בכתב האישום, עובר למועד הנ"ל, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, גידלו המבקשים בצוותא חדא בתוך המעבדה סם מסוכן מסוג קנאבוס בכך שנמצאו במעבדה 321 אדניות ובתוכן שתילי קנאבוס במשקל כולל של 7.20 ק"ג נטו, וזאת בלא שהדבר הותר בפקודת הסמים וללא רישיון.

במועד המתואר לעיל, בשעה 13:07 או בסמוך לכך, הגיעו המבקשים ברגל למקום, נכנסו אל המעבדה כשהם עטויים כפפות בידם ומצויידים במפתח צינורות, באותן נסיבות החזיקו המבקשים בצוותא במקום כלים המשמשים להכנת סם מסוכן והכוללים מיכלי מים, שקי אדמה, חלקי צנרת, מיכל מדידה מפלסטיק, גוזם ענפים, קוטל נמלים, מזמרות, חומרי דישון, מסור עצים ידני וכלים נוספים.



כאמור, בגין האמור לעיל יוחסו למבקשים עבירות על פקודת הסמים המסוכנים שעניין גידול סם מסוכן, החזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית וכן עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע והסתייעות ברכב לביצוע עבירה.

הראיה החסויה:

כאמור, ביום 22.08.19 חתם הממונה על החסיונות במשרד לביטחון פנים על תעודת חיסיון מכוח הסמכות המוקנית לו בסעיף 45 לפקודה, על כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את תוכנו המלא של דו"ח פעולה שנערך על ידי השוטרים סלומון ליעז מיום 24.07.19, לגלות את זהות האדם שמסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מספר 19-1107-197, לרבות מועד מסירת המידע ובנוסף לגלות כל פרט או מידע שעניינם השיטה, המקום, האמצעים ואופן הביצוע הטכני ששימשו לביצוע הקלטות והסרטות במהלך חקירה זו, למעט מידע אודות תקינות מכשירי ההקלטה וההסרטה.

צוין, כי גילוי של מידע זה עלול לסכן שלומם של בני אדם, לפגוע בשיתוף הפעולה עם המשטרה וכן לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה.

טענות המבקשים:

במסגרת טיעוני הכתובים עתר הסנגור להורות על גילוי תוכנו המלא של המידע, זהותו של מוסר המידע ותאריך מסירת הידיעה שמספרה כאמור 19-1107-197.

במסגרת טיעוני בעל פה בפני הוסיף הסנגור כי למעשה מבקש הוא לחשוף גם את תוכן דו"ח הפעולה שערך השוטרים ליעז סלומון מיום 24.07.19.

כבר בשלב זה ראוי להדגיש, כי לאחר שהסנגור קיבל במהלך הדיון בפני את תוכן המידע המודיעיני בידיעה 19-1107-197, תוכן אשר לא הוחסה בתעודת החיסיון, זנח טענתו זו וכן בהמשך זנח טענתו ביחס לבקשה לגילוי חומר חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ.

לגישת הסנגור, ישנה חשיבות רבה לחשיפת זהותו של מוסר המידע ותאריך מסירת המידע שיש בהם משום פוטנציאל לסייע להגנת המבקשים במסגרת תיק זה.

ב"כ המבקשים הוסיף כי לא מן הנמנע כי זהות מוסר המידע וביורור דרך הגעתו לחממה, יכול לשפוך אור על אופן גילוי החממה ובמצב דברים זה, תוך שאין ספק כי היה במקום כוח תצפית נוסף אשר לא נמסר להגנה, ראוי כי בית המשפט יחשוף את הדברים.

לגישת ב"כ המבקשים יש בדברים אלה כדי להטיל דופי אמיתי בעבודת המשטרה ובאיכות המידע שנמסר, דבר אשר לגישתו יכול לתמוך בגרסת המבקשים אשר טוענים כי נקלעו למקום במקרה.

ב"כ המבקשים אף הבהיר כי ישנו הבדל ממשי לגישתו בין מקרה בו המדובר במקור הקשור לחממה לבין מקור אשר הגיע באופן מקרי למקום ומצא את החממה וכן קיים הבדל משמעותי בין מסירת המידע כשבועיים לערך לפני ביצוע התצפית לבין מסירת המידע ביום 22.7.19 או 21.7.19.



במסגרת הדיון בפניי הלין הסנגור כנגד העובדה שדו"ח סיכום משמרת של השוטר ליעז סולומון הועבר לידי ההגנה עם חלקים מושחרים בו, אם כי גם בעניין זה לאחר שבית המשפט עיין בדו"ח והעיר את הערותיו, זנח הסנגור טענתו זו.

בסופו של דבר ביקש הסנגור להורות על מסירת שמו של מוסר הידיעה, מועד מסירת הידיעה וכן לחשוף את דו"ח הפעולה של השוטר ליעז סולומון מיום 24.07.19.

טענות המשיבה:

במסגרת הדיון שהתקיים בפניי התנגדה המשיבה לחשיפת תוכנו של דו"ח הפעולה של השוטר ליעז סולומון וכן לחשיפת שמו של מוסר הידיעה ותאריך מסירת הידיעה. ב"כ המשיבה ציין כי אין בחומרים אלה כדי לסייע להגנה.

במסגרת דיון שהתקיים במעמד צד אחד, בנוכחות ב"כ המשיבה וקצין המודיעין הרלוונטי, הוצג הן דו"ח הפעולה המדובר של השוטר ליעז סולומון והן דו"ח המידע המלא 19-1107-197 וכן נמסרו פרטים מלאים אודות מוסר המידע, תאריך מסירת המידע וכן השיקולים בדבר הטלת חיסיון על פרטים אלה, כמו גם על תוכנו המלא של דו"ח הפעולה הנ"ל.

דין והכרעה:

בטרם אפנה לדון בטענות הצדדים, מצאתי לעמוד בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו.

זכותו העיון של נאשם בחומר החקירה בעניינו מעוגנת בהוראות סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**) והינה נובעת מזכותו להליך פלילי הוגן (ראה לעניין זה: בש"פ 7064/08 **מדינת ישראל נ' ליאורה ברקו** [פורסם במאגרים המשפטיים]).

יחד עם זאת, לכלל זה קיימים חריגים הטומנים בחובם אינטרסים נוספים הראויים להגנה כדוגמת הוראת סעיף 45 לפקודה אשר קובע כדלקמן:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה".

בעת בחינת בקשה להסרת החיסיון, יש לאזן בין שני אינטרסים מנוגדים: האחד, גילוי האמת המצדיק גילוי כל חומר החקירה לנאשם והשני, האינטרס הציבורי אשר לעיתים חשיפת החומר תוביל לפגיעה בו.

במסגרת ב"ש 838/84 **מנחם ליבני ואח' נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים] הותוותה ההלכה בתחום זה:

"...עשיית צדק" בהקשר זה משמעותה ניהול הליך פלילי הוגן, שיש בו כדי לחשוף את האמת ולא לגרום לעיוות דין לאותו נאשם ספציפי העומד לדין. על-כן, אם חומר החקירה, אשר לגביו חל החיסיון, חיוני הוא להגנת הנאשם, כי אז, בוודאי, הצדק דורש את גילוי, ושיקול זה עדיף על-פני כל שיקול ביטחוני אפשרי. שום נימוק ביטחוני, ויהא הוא הנכבד ביותר, אינו שוקל יותר, במשקלותיו היחסיות של הליך פלילי נתון, ממשקל הרשעתו של חף מפשע. עדיף זיכויו של נאשם, שאת אשמתו אין להוכיח



בשל הצורך לגלות ראייה שיש אינטרס ביטחוני שלא לגלותה, על-פני הרשעתו של נאשם, שאת חפותו אין להוכיח בשל הצורך שלא לגלות ראייה חסויה..." (שם, בפסקה 8).

יוער, כי בעניין לבני נידונה שאלת חסיון אשר הוצא מכוח הוראות סעיף 44(א) לפקודה ואולם, הדברים יפים אף לעניינו.

במסגרת בש"פ 9086/01 **רביב נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים], אשר אף במסגרתו דן בית המשפט בבקשה לגילוי ראייה חסויה מכוח הוראות 44(א) לפקודה וקבע, כי בעת הדיון בבקשה יש לבחון את החומר החסוי: **"...בעיניו של סניגור" המבקש לגלות כל בדל ראייה שיש בה, ואפילו בדוחק - כשהיא לעצמה או עם ראיות אחרות - לסייע לנאשם..."** (שם, בפסקה 8).

במסגרת ע"פ 889/96 **מאזריב נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים], שם בעמ' 444-445) עמד בית המשפט על המבחן לבחינת חיוניות הראייה החסויה להגנתו של הנאשם:

"...ראייה העשויה לעורר ספק באשמת הנאשם, אם באופן ישיר, על-ידי ביסוס טענות הגנה, ואם בעקיפין, על-ידי כרסום משקלן של ראיות התביעה, היא חיונית להגנת הנאשם. פשוט הוא שחיוניות הראייה נקבעת על סמך בדיקה פרטנית של המקרה הנדון לרבות כתב־האישום, חומר הראיות הכולל וחזית המריבה בין התביעה לנאשם... על-פי אילו אמות־מידה יקבע בית־המשפט את ערכה הפוטנציאלי של עדות חסויה לצורך הכרעה בשאלת חיוניותה?"

11. לדעתי, ככלל יש להכריע בחיוניותה להגנת הנאשם של עדות חסויה על סמך ההנחה כי היא תניב את המידע שהוא מבקש להציג באמצעותה, ובלבד שקיים פוטנציאל ראייתי לנכונותה של הנחה זו ואין היא מופרכת... גישה זו מתחייבת מעקרון היסוד החוקתי במשפטנו הפלילי, כי אין להרשיע ולהעניש אלא מי שאשמתו הוכחה מעל לכל ספק סביר. יש לאפשר לנאשם להביא ראיות העשויות לבסס ספק סביר באשמתו.

(שם, פסקאות 10-11 לפסק דינה של כבוד השופטת ד' דורנר).

כמו כן, ראה לעניין זה דבריו של כבוד הנשיא (כתוארו אז) א' ברק במסגרת דנ"פ 1424/01 **מדינת ישראל נ' חמדאן** [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...אכן, ההלכה היא, כפי שנקבעה בפסקי הדין של בית משפט זה, כי בית המשפט יכריע באשר לחיוניותה של עדות חסויה להגנת הנאשם, לפי השאלה, האם בעדות זו מצוי פוטנציאל ראייתי, שעשוי - לפי קנה מידה אובייקטיבי - לעורר ספק סביר באשמת הנאשם (ראו לדוגמה: בש"פ 838/84 **ליבני נ' מדינת ישראל, פד"י לח(3) 729; בש"פ 1924/93 **גרינברג נ' מדינת ישראל**, פד"י מז(4) 766; ע"פ 889/96 **מאזריב נ' מדינת ישראל**, פד"י נא(1) 433, 466)... בית המשפט הנחה עצמו לאורה של ההלכה, לפיה החסיון יוסר כאשר קיים פוטנציאל ראייתי בחומר החסוי שעשוי לעורר ספק סביר באשמת הנאשם, וקבע כי בנסיבות העניין המידע שמסרו מוסרי הידיעות עשוי להטיל ספק סביר באשמתו של המשיב ולהביא לזיכויו. למעשה, מבקשת העותרת, כי בית משפט זה יבחן מחדש את**



החומר החסוי לאור מכלול הראיות ויקבע האם קיים בו פוטנציאל ראייתי שעשוי לעורר ספק סביר באשמתו של המשיב..." (שם, בפסקה 5).

דין והכרעה:

מן הטעמים עליהם אעמוד להלן, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות על כל רבדיה.

כאמור, ההכרעה בבקשה דנן הינה ביחס לתוכנו של דו"ח הפעולה של השוטר ליעז סולומון מיום 24.07.19 ובכל הנוגע לידיעה המודיעינית שמספרה 19-1107-197, זהותו של מוסר הידיעה וכן מועד מסירתה.

אקדים ואומר, כי לאור העובדה שהחומר הקשור לידיעה המודיעינית ולדו"ח הפעולה הינו ממוקד אזי, מטבע הדברים קיים קושי להרחיב את הדיבור ביחס לנימוקים אשר הביאוני למסקנתי דלעיל מבלי לחשוף את הפרטים הנזכרים בדו"ח הפעולה ובידיעה המודיעינית ואשר לא נחשפו בפני המבקשים.

כפי שנקבע במסגרת עניין ליבני שצוטט לעיל, הרי שאין חולק כי ככל שהמדובר בחומר מודיעיני שהינו חיוני להגנת הנאשם, אזי בוודאי הצדק דורש את גילוי של החומר ושיקול זה עדיף על כל פני שיקול ביטחוני אפשרי.

עם זאת, לאחר שעיינתי בידיעה המודיעינית וקיבלתי הסברים מרכז המודיעין ביחס לזהות המקור כמפורט בפרוטוקול החסוי נוכחתי כי אין בחשיפת המקור כל פוטנציאל ראייתי (אף בנקודת מבטו של סנגור כנזכר בעניין רביב דלעיל) אשר עשוי לפי קנה מידה אובייקטיבי לסייע בהגנתם של המבקשים.

ודוק, גם לאחר שבחנתי את נושא מועד מסירת המידע השתכנעתי כי אין המדובר בעניין אשר בכוחו לסייע להגנה וזאת, גם כן לאחר שקיבלתי הסברים מפורטים מאת קצין המודיעין באשר לפעילות המודיעין בפרשה זו, כמו גם לסד הזמנים שניצב בפני גופי המודיעין והאג"מ.

מאידך, סבורני כי גילוי מועד מסירת המידע, וכמובן חשיפת שמו של המקור, עלול לסכן את שלומו ולפגוע באינטרס הציבורי הגלום בשיתוף פעולה עם המשטרה.

בכל הנוגע לדו"ח הפעולה של השוטר ליעז סולומון מיום 24.07.19, הרי שהשתכנעתי כי חשיפת תוכנו של דו"ח פעולה זה יש בו כדי לחשוף שיטות פעולה של המשטרה ובעיקר את האמצעים הטכניים ושיטות העבודה ששימשו בפרשה, ואין בו כל פוטנציאל ראייתי לטובת המבקשים.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, מצאתי לדחות את הבקשה על כל רבדיה.

מזכירות בית המשפט תעביר לידי נציג המאשימה בלבד את המעטפה ובה החומר החסוי המצוי בכספת בית המשפט בצירוף עותק מהפרוטוקול החסוי.

מובהר, כי המקור של הפרוטוקול החסוי יוותר בכספת בית המשפט.



להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ' שבט תש"פ, 15 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.